

Af *Karl Nielsen* (S) til ministeren for skatter og afgifter (29/4 77):

»Agter ministeren snarest at fremsætte forslag om en eller anden form for årlig afgift på de store og dyre lystbåde?«

(Spm. nr. 147).

Begrundelse.

Der er med rette lagt skatter og afgifter på luksusforbrug. Men de store og dyre lystbåde synes at være et område, som helt uberettiget er gået fri. Eksempelvis betales der store, årlige afgifter af privatbiler, ligesom fritids- og sommerhuse er belagt med en afgift (lejeværdi). Mange af de store lystbåde fungerer ofte for ejeren som sommerhus, idet de er indrettet således, at hele familien både kan bo og overnatte på disse i en længere periode.

Dels ville en afgift på de store og dyre lystbåde medvirke til at skabe en ligestilling eksempelvis med fritids- og sommerhuse, dels kunne en afgift indbringe et ikke uvæsentligt beløb til det offentlige, såfremt afgiften blev af en passende størrelse.

Ministeren for skatter og afgifter *Kampmanns* svar (5/5 77):

I november måned 1977 fremsattes lovforslag om en årlig afgift af lystfartøjer. Afgiftens størrelse varierede med bådens længde. Forslaget blev stærkt kritiseret, og det blev ikke gennemført.

I august måned 1976 gennemførtes en lov om afgift af lystfartøjsforsikringer.

Afgiften udgør 50 pct. af præmien for de pågældende forsikringer. Afgiften opkræves periodisk af forsikringsselskaberne hos forsikringstagerne sammen med præmieopkrævningen og indbetales af selskaberne til statskassen.

Provenuet skønnes at udgøre 15 mill. kr. årligt.

Da store og dyre både har højere forsikringspræmie end billige både, er der herved en relation mellem afgiften og bådens værdi. For robåde, kanoer, kajaker og små sejljoller tegnes der sjældent særskilt forsikring, og der betales således normalt ikke afgift af sådanne både.

Momsen på 15 pct. af værdien omfatter alle lystbåde.

Det overvejes løbende, om vi ud over de nu gældende afgifter skal gå videre, særligt for så vidt angår de store og dyre lystbåde og i be-

kræftende fald, hvorledes afgiftsgrundlaget skal være.

Af *Maisted* (FP) til ministeren for offentlige arbejder (29/4 77):

»Agter ministeren at pålægge generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet at ændre definitionen af erhvervsvirksomheder i forbindelse med postvæsenets bebudede forringelse af postomdelingen?«

(Spm. nr. 154).

Begrundelse.

Af den udsendte meddelelse fra postkontoret, der bærer titlen »inden De skælder ud«, fremgår, at erhvervsvirksomheder vil modtage posten mellem kl. 07.30 og kl. 10.00, mens private husstande vil modtage posten mellem kl. 07.30 og kl. 13.00.

Ved erhvervsvirksomheder forstås i denne forbindelse virksomheder, der råder over særskilt kontorlokale og særligt antaget kontorphersonale.

Hermed udelukkes en række erhvervsvirksomheder, der har mindst lige så stor brug for tidlig post som større industrivirksomheder m. v. Der er her tale om først og fremmest enkeltmandsvirksomheder og virksomheder, hvor mand og kone sammen udgør personalet. Der drives endvidere ofte erhvervsvirksomhed fra private beboelser, hvor kontor for erhvervsvirksomheden og privat arbejdsværelse er sammen, hvilket pr. postvæsenets definition i nævnte meddelelse ikke er tilstrækkeligt til at opnå erhvervsstatus.

Minister for offentlige arbejder *Kjeld Olesens* svar (9/5 77):

Forud for omlægningen af brevomdelingstjenesten blev der gennem to anerkendte analyseinstitutter foretaget en registrering af bl. a. forskellige kundegrupper behov for modtagelse af post i henseende til modtagelsestidspunkt.

Analyseresultaterne viste, at erhvervsvirksomheder, der beskæftiger særligt antaget kontorphersonale, har et afgørende behov for at modtage posten tidligt bl. a. som følge af, at kontorphersonalets beskæftigelse er afhængig af, at dagens post foreligger.

For så vidt angår detailhandlere, håndværkere samt liberale erhverv, der ikke beskæftiger særligt antaget kontorphersonale, er øn-